

Francisco Camps va acudir de bon matí a les Corts i va comunicar a Ricardo Costa que, per imposició de Madrid, havia de deixar de ser el secretari general del PPCV i el portaveu del partit a l'hemicicle valencià. L'afectat, que recordava les paraules del president –“si et destitueixen, dimitiré”– com si li les acabara de pronunciar, va vessar una mar de llàgrimes i va acudir a la reunió del grup amb posat de funeral. No n'hi havia per a menys.

La tensió era màxima, fins i tot més gran que la viscuda poques jornades abans, durant la celebració del Nou d'Octubre, quan Esteban González Pons –l'enviat de Mariano Rajoy i María Dolores de Cospedal– havia avisat que “la festa s'acaba a les quatre”, en referència a la necessitat d'efectuar canvis urgents a la cúpula valenciana de la formació, ni que fóra la diada. Però Costa, enfortit pel suport entusiasta de Camps, va respondre-li alguns metres més enllà que “al PP, la festa no s'acaba mai”. En plena tempesta *gürteliana*, l'octubre del 2009, aquella frase va caure com un llamp i encara ressona a la seu del carrer de Quart de València.

Finalment, dues setmanes més tard, el dia 29, després que Ric Costa s'intitulara davant els periodistes secretari general –com si res no haguera passat, com si encara ho fóra–, la direcció estatal del PP va incrementar-hi la pressió, fins al punt de suspendre'l de militància, cosa que va comportar, ara sí, la reorganització interna del PPCV. Antonio Clemente va passar a ocupar el número 2 del partit i Rafael Blasco –encara no imputat en el cas *Cooperació*, per què ha acabat condemnat–, el càrrec de síndic parlamentari. A Costa li havien tallat el cap, però al capdavant del govern valencià hi havia la mateixa persona, el mateix president. La promesa de la immolació conjunta va resultar més efímera que el jurament d'Álvaro Pérez, gerent d'Orange Market i amic íntim de Francisco Camps, a qui va garantir-li “lleialtat plena”. Una lleialtat que va evidenciar en la vista oral, quan *el Bigotes*, davant l'atenta mirada del jurat, va negar haver-li regalat roba.

En qualsevol cas, el terratrèmol *Gürtel* va sacsejar per complet el partit que governava la Generalitat Valenciana de feia tres lustres, i cinc anys més tard, els efectes s'han demostrat més devastadors encara. Fins a 11 persones que



Francisco Camps i Ricardo Costa en una sessió de la vista oral del cas dels vestits, una de les branques valencianes del sumari Gürtel. Van guanyar el judici, però van malbaratar la carrera política.

Són l'altra 'generació ni-ni'. Ni membres del govern ni futurs membres de l'oposició. El 'cas Gürtel', que fa cinc anys vivia els dies més melodramàtics, ha cremat una fornada de polítics valencians.

ocupaven llocs de molta responsabilitat a l'administració o al si del partit han vist tallada, de soca-rel, la seua trajectòria política. Noms que ocupaven la presidència i la vice-presidència del Consell, la presidència de les Corts, importants conselleries o que tenien per davant un futur molt i molt engrescador han quedat sepultats sota els enderrocs d'un sisme descomunal. Un sotrac que ha marcat un abans i un després al País Valencià i que, en bona mesura, ha condicionat el govern d'Alberto Fabra. I és que les rèpliques, en forma de judicis, continuen encara ara.